

CHINOUK THIJSEN

**VLUCHT
703**

kluitman

Met dank aan klas K2F van de Leo Kannerschool VSO in Oegstgeest. Dankzij jullie is het mij gelukt dit verhaal te schrijven.

Opgedragen aan Valentijn Ringelberg ♥

EEN JAAR EERDER

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284 / W062301

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Chinouk Thijssen

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, sproud.nl

Omslagbeeld: © Ildiko Neer / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
chinoukthijssen.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

De Boeing begint hard te schudden en ik knal met mijn arm en schouder keihard tegen de deur van de wc aan. Mijn pis belandt op de muur en op de grond.

‘Shit.’

Wanneer ik een paar minuten later door het gangpad terugloop naar mijn stoel, lijkt het weer rustig. Geen turbulentie, geen onverwachte luchtzakken.

Ik ga zitten en beantwoord de blik van mijn tweelingbroer.

‘Wat was je daar zo lang aan het doen?’ Zijn mondhoeken trekken omhoog in een lach, maar voordat ik kan reageren, begint het toestel opnieuw te schudden.

Heviger dan daarnet.

Automatisch kijk ik naar het gezicht van de stewardess, die aan het einde van het gangpad staat. Ik weet dat ze getraind zijn om

altijd vrolijk te blijven kijken, maar ik zie iets in haar blik. Geen paniek, maar toch wel een spoortje angst. Of nee, ongerustheid.

‘Als we neerstorten, geef ik die vrienden van je de schuld,’ zegt mijn broer.

‘Jezus, tuurlijk storten we niet neer.’ Ik schud mijn hoofd, maar die turbulentie maakt me wel steeds zenuwachtiger.

Ik zou samen met mijn vriendin en een paar klasgenoten, met wie ik al jaren bevriend ben, op vakantie gaan. Op het allerlaatste moment ging dat niet door, dus toen werd het een vakantie met mijn tweelingbroer.

Door het schuddende toestel krijg ik last van mijn buik. Alsof ik wandelende nieren heb. Wanneer zijn we eindelijk uit deze storm?

Ik kijk door het kleine raampje. We zitten precies naast de vleugel, iets wat ik normaal altijd leuk vind. Maar nu niet. Mijn mond zakt een stukje open en ik stoot mijn broer aan.

‘Hoort daar...’ Ik slik moeizaam. ‘... rook uit te komen?’ Ik knik naar de vleugel en mijn hart gaat tekeer.

Mijn broer schudt zijn hoofd. ‘Volgens mij is dat niet oké. Wacht...’ Hij doet een paar pogingen om zijn riem los te klikken. Pas de derde keer lukt het. Hij gaat staan en wenkt met zijn hand naar de stewardess. ‘Mevrouw...’

Links naast ons klinkt een harde knal en tegelijkertijd wordt mijn broer hard tegen de wand aan gesmeten. Door het raampje zie ik bij de vleugel een grote vuurbal ontstaan. De vleugel staat in brand!

Meteen zakt de neus van het vliegtuig naar beneden. De klepjes boven onze hoofden gaan open en er komen zuurstofmaskers tevoorschijn.

Mensen gillen en schreeuwen. ‘We gaan allemaal dood!’ hoor ik achter ons.

Dan zie ik dat mijn broer zijn ogen dicht heeft en dat hij zijn zuurstofmasker niet heeft gepakt. Ik doe eerst mijn eigen masker op en probeer hem dan te helpen. Hij weert mijn handen af en schudt zijn hoofd.

‘Ik wil eruit, ik wil eruit, ik wil eruit,’ fluistert hij.

Ik pak het zuurstofmasker dat voor hem hangt en zet het over zijn neus en mond.

Het vliegtuig komt in een spin. Bagageluiken schieten open en koffers, jassen en sjaals vliegen door de cabine.

In een flits zie ik de stewardess. Haar blik. Complete paniek. Haar blik boort zich in de mijne. Het lijkt wel alsof ze wil zeggen: ‘Deze vlucht is niet meer te redden. We gaan er allemaal aan.’

HOOFDSTUK 1

TIMON

NU

‘Wie heeft er zin in de escaperoom?’ roept Bjarne door de toerbus.

Iedereen begint te joelen.

De bus zit vol met alle vijfdeklassers van het Vlietman College. We zijn op school opgehaald en worden nu naar een vliegveld gebracht.

We gaan naar de eerste Escape Flight in Nederland. Een escape-room, maar dan in een vliegtuig. Ik heb al zo veel escaperooms gespeeld, dus dit wordt een eitje. Een makkie. Maar het blijft leuk om te doen. Zeker als je steeds de snelste bent.

Achter me zitten Sanne en Jaimy. Zij zijn al vanaf de brugklas echt onafscheidelijk. Zo’n superirritant klef stelletje. Maar nu houden ze zich heel rustig.

Ik kijk door de spleet tussen de stoelen naar achteren. Sanne

leunt met haar hoofd tegen Jaimy’s schouder aan en ze kijkt een beetje sip.

‘Is er wat?’ vraag ik door de spleet heen.

Sanne kijkt me recht aan en mompelt dat ze echt niet wil.

‘Vliegangst,’ legt Jaimy uit.

‘Maar we gaan toch helemaal niet vliegen,’ zeg ik. ‘Het zijn oude toestellen, zonder motor. We stijgen niet op, hoor.’

‘Weet ik,’ verzucht Sanne. ‘Maar dan nog hou ik niet van vliegtuigen.’

We komen aan op het vliegveld. Niet Schiphol of zo, het is geen echt vliegveld natuurlijk. Maar zo ziet het er wel uit.

In de verte zie ik al een rij vliegtuigen klaarstaan. Zeven stuks.

‘Zo, die beesten zijn fucking groot,’ zegt Philip, een jongen die net nieuw is op onze school.

De bus draait naar rechts en komt naast een groot gebouw tot stilstand.

‘Oké, jongelui!’ Meneer Morris, onze leraar aardrijkskunde, staat voor in de bus. ‘We gaan zo naar binnen voor uitleg, en daarna worden jullie verdeeld over de verschillende toestellen. Wat verwacht ik zo van jullie tijdens de...’

‘Respect en zo,’ antwoordt Yoël van achter in de bus.

‘En dat jullie degene die uitleg geeft, laten uitpraten. Dank je wel, Yoël.’

Iedereen lacht.

‘Dus...’ gaat meneer Morris verder. ‘Respect, anderen laten uitpraten en...’

Iemand gooit een prop papier door de bus.

‘... en niet de boel vernielen, alsjeblieft. Anders gaan we weer rechtstreeks terug naar school en laat ik jullie een extra opdracht voor aardrijkskunde maken.’ Meneer Morris kijkt streng naar een paar jongens achterin. ‘Hebben jullie dat begrepen?’

Er klinkt een zwak en mompelend ‘Ja’.

‘Ik vroeg: “Hebben jullie dat begrepen?”’ Deze keer roept hij het harder.

‘Ja, meneer Morris,’ zegt iedereen in koor.

In de centrale hal van het gebouw hangt een groot bord met daarop ESCAPE FLIGHTS, met links een getekend vliegtuig en rechts een bom met een brandende lont eraan.

Dat betekent vast dat we aan boord een zogenaamde bom moeten ontmantelen. Wedden dat we dit zo hebben gefixt?

‘Timon, een beetje doorlopen graag,’ buldert meneer Morris.

Fronsend kijk ik op. ‘Hoezo, ik loop toch?’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Hé, niet zo brutaal, hè?’

Ik heb echt de pest aan deze vent.

Zonder te reageren loop ik de grote ruimte in.

‘Hé.’

Er wordt op mijn schouder getikt.

Het is Philip.

‘Jij bent toch zo goed in escaperooms?’ vraagt hij. ‘Tenminste, dat hoorde ik je een keer zeggen. Je wilt ze zelf toch ook gaan bouwen?’

‘Ja, ik ben goed in escaperooms,’ antwoord ik. ‘Heb ze bijna allemaal gespeeld. Maar ik wil ze niet bouwen.’

‘O,’ zegt Philip en hij blijft stil.

Ik slik. ‘Eigenlijk zou ik professioneel gamer willen worden. Maar...’

‘Maar?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Laat maar.’ Mijn aandacht wordt ergens anders naartoe getrokken.

In het midden van de ruimte staan een paar apparaten met een groot beeldscherm. Ervoor staat een man met een pilotenpet en -bril op. Samen met negenenvijftig schoolgenoten, plus een paar vervelende leraren, kijk ik hem afwachting aan.

‘Welkom bij Escape Flights,’ zegt hij wanneer iedereen eindelijk stil is. ‘Ik ben Jan en ik begeleid jullie vandaag naar de escape-rooms. Ik hoop dat jullie er een beetje zin in hebben.’

‘Woohoo!’ begint een groepje rechts vooraan, en al snel doen er meer mee.

Jan begint te lachen. ‘Zo hoor ik het graag. Oké.’ Hij klapt in zijn handen om de vijfdeklassers weer stil te krijgen. ‘Links door het raam zien jullie de kisten al staan.’

‘Waarom noemen ze een vliegtuig altijd een kist?’ hoor ik Sanne zachtjes zeggen, en ik schiet even in de lach. Als ze boos omkijkt,

doe ik mijn gezicht snel weer in de plooi.

‘Het zijn opgekochte toestellen die niet meer als vliegtuig gebruikt worden. Er is geen motor en geen landingsgestel.’

Zei ik toch.

‘Maar ze zien er wel uit als de ontzettend luxe Boeing 777-300 van Emirates. We hebben er alles aan gedaan om elke cabine van alle gemakken te voorzien, zodat het net lijkt alsof jullie in een echt toestel stappen,’ vertelt Jan. ‘En dankzij de speciaal ingebouwde simulator, zal het ook net lijken alsof jullie echt opstijgen. Dan vertel ik jullie nu hoe we het gaan doen, en dan kunnen we beginnen!’

HOOFDSTUK 2

IRIS

‘Jullie vliegtuigen zijn gekaapt. De kapers hebben een geactiveerde bom aan boord,’ vertelt Jan. ‘Het is jullie opdracht om die te ontmantelen. De bom bevindt zich in de cockpit, maar om daar te komen moet je eerst alle puzzels oplossen in de economyclass, dan in de businessclass en uiteindelijk in de ultraluxe first class.’

Hij blijft even stil als onze klasgenoten druk door elkaar heen beginnen te praten. Iets wat op school ook altijd gebeurt wanneer de leraar er ook maar een seconde ruimte voor geeft.

Jan schraapt zijn keel, maar iedereen blijft gewoon doorpraten.

‘Ja, even stilte alstublieft!’ roept meneer Morris keihard door de grote ruimte.

Een paar leerlingen lachen, maar dan is het al snel stil.

‘Jullie krijgen zo te zien in welk toestel jullie zijn ingedeeld,’ gaat Jan verder, en omdat hij weer even stil is, zijn er opnieuw een

paar leerlingen die met elkaar beginnen te praten. Ze hopen dat ze bij elkaar zijn gezet. Jan kijkt streng naar het groepje. ‘Degenen die de bom in hun toestel als eerste hebben ontmanteld en terug zijn in deze ruimte, ontvangen een mooie prijs.’

‘Wat gebeurt er als het niet lukt?’ klinkt een stem rechts van mij.

Iedereen kijkt naar Sanne.

‘Als wat niet lukt?’ vraagt Jan.

‘Als het een echte bom blijkt te zijn en die ontploft voordat ze hebben kunnen ontsnappen!’ roept Teun, en zijn zwarte krullen wippen op en neer terwijl hij bulderend begint te lachen om zijn eigen grap.

Meneer Morris loopt door de menigte van vijfdeklassers naar voren en gaat naast Jan staan. ‘Jongens, jullie stellen me heel erg teleur. Zie dit als jullie laatste waarschuwing, anders gaat het hele feest niet door.’ Streng kijkt hij naar Teun en dan naar de groepjes die ook steeds onrust veroorzaken.

‘Arme Jan,’ fluistert Fleur, die naast me staat. ‘Je zult dit maar elke dag meemaken.’

‘Tieners,’ fluister ik terug. ‘Een grote vloek voor volwassenen.’

Beiden schieten we in de lach. Dit is letterlijk iets wat meneer Morris een keer tegen ons heeft gezegd. Tieners zijn de hel, dat kwam er nog achteraan.

Ik snap ook niet waarom mensen ervoor kiezen om docent te worden op een middelbare school vol haaien met geslepen tanden.

‘Volgens mij waren we bij de vraag van Sanne gebleven,’ zegt meneer Morris. Hij spoort haar met zijn ogen aan om verder te gaan. ‘Als wat niet lukt, Sanne?’ Waarschuwend kijkt hij naar Teun, zodat die niet weer zo’n grap maakt.

‘Nou...’ begint ze voorzichtig. ‘Als we de bom niet ontmantelen. Een escaperoom gaat op tijd, toch?’

Jan knikt. ‘Jullie hebben twee uur de tijd om...’

‘Ooooo, makkie!’ roept Timon, en meteen loopt meneer Morris met dreigende passen naar hem toe.

‘En nu is het echt afgelopen,’ sist hij. ‘Ik ben jullie meer dan zat.’

Timon verontschuldigt zich en houdt verder zijn mond.

‘Twee uur de tijd, dus,’ sluit Jan af. ‘Is de bom niet ontmanteld, dan worden jullie uiteraard netjes vrijgelaten. Mits jullie je verder hebben gedragen en niets kapot hebben gemaakt.’ Hij glimlacht.

Grapje. Ha ha.

‘Dan mogen jullie nu rijen vormen voor deze scanapparaten om jullie boardingpass aan te vragen.’ Jan zet een paar stappen opzij en leidt leerlingen naar de beeldschermen toe.

Netjes gaan we allemaal in de rij staan.

Fleur stoot me glimlachend aan. ‘Vet veel zin in, toch?’

Snel pak ik mijn telefoon uit mijn zak en ik open de camera.

‘Kom,’ zeg ik tegen Fleur, en ik trek haar aan haar arm naar me toe. ‘Hoi, wij zijn vandaag bij Escape Flights. Een hele speciale

escaperoom. Namelijk in een echt vliegtuig!

Fleur kijkt ook in de camera. ‘Nou ja, echt... we gaan natuurlijk niet vliegen.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Nee, we gaan niet de lucht in, maar het is wel een superluxe toestel van Emirates. Met een first class.’ Ik trek mijn wenkbrauwen hoog op en glimlach in de lens. Dan draai ik het beeld om deze ruimte te laten zien. ‘Eerst even onze boarding-pass halen en dan kunnen we aan boord.’

Als ik aan de beurt ben, druk ik op het scherm van het scan-apparaat. Ik moet mijn paspoort ertegenaan houden.

‘Hallo, geen privacy of zo?’ mompel ik.

Gate 7, vlucht 703.

In het vakje onder het scherm begint een lampje te knipperen en er komt een ticket uit. Met het kaartje tussen mijn handen wacht ik naast het apparaat tot Fleur ook klaar is.

‘Welk toestel heb jij?’ vraag ik.

‘Vlucht 703,’ antwoordt Fleur.

‘Yes, ik ook!’ roep ik net iets te hard en ik zie meneer Morris al kijken. ‘Gezellig, we zitten gewoon samen!’ fluister ik.

We zoeken gate 7 op. Er staat een groot soort röntgenapparaat en een tafel met rolband waar je normaal je koffer op legt. Ernaast staat een vrouw die aangeeft dat ik mijn tas op de band moet leggen en in het apparaat moet gaan staan. Wanneer ik goedgekeurd ben, pak ik mijn tas en wil ik doorlopen.

‘Niet zo snel,’ zegt de vrouw en ze houdt een bakje voor me

omhoog. ‘Je tas blijft hier, en je moet ook je telefoon en horloge inleveren.’

‘Wat?’ roep ik uit, en met gefronste wenkbrauwen kijk ik naar Fleur, die nu in het röntgenapparaat staat. ‘Dat is niet eerlijk! Hoe moeten we dan foto’s maken en filmen?’

‘En hoe weten we hoelang we nog hebben?’ vraagt Fleur.

De vrouw is onverbiddelijk en knikt naar het bakje. ‘Geen opnames. De tijd wordt aangegeven. Tas, telefoon en horloge, alsjeblieft.’

Met tegenzin leveren Fleur en ik alles in.

Arm in arm lopen we naar de volgende ruimte. Wij moeten naar de allerlaatste, helemaal aan het einde van de gang. Het is eigenlijk meer een hokje, waar niet meer dan vijftien mensen in zullen passen.

Fleur en ik zijn als eerste bij onze gate en al snel komen er meer bij. Timon, Sanne, Teun, Bjarne en Yoël.

Ik kijk Fleur vragend aan. ‘Waarom zitten *wij* bij elkaar? Is dit een grapje of zo?’

Timon kijkt me aan en wendt dan snel zijn blik af.

‘Zal wel toeval zijn,’ zegt Fleur zacht.

Zij is de enige met wie ik nog omga en de enige die weet wat ik nu denk.

Ik schud mijn hoofd. Nee, ik geloof niet in toeval. We waren tot een jaar geleden beste vrienden. Voordat alles... Nee, dit kan geen toeval zijn. ‘Oké, zeg het maar. Wie van jullie heeft dit geregeld?’

Niemand reageert.

‘Ik ga níét met jullie die escaperoom doen, dan weten jullie dat alvast.’ Ik sla mijn armen over elkaar en kijk langs het groepje heen.

‘Ik ook niet,’ zegt Teun. ‘Kan ik nog met iemand ruilen?’

Sanne kijkt hem boos aan. ‘Alsof er iemand van ons is die wél zin heeft om straks twee uur met elkaar opgesloten te zitten. Kunnen we niet gewoon opnieuw ingedeeld worden? Iedereen in een ander toestel?’

Ze kijkt daarbij vooral naar mij, maar ik draai mijn hoofd om.

Dan komt er nog iemand binnen. Philip. Die nieuwe. Ik heb hem pas een paar keer gezien.

Hij komt me vaag bekend voor, maar ik kan hem niet echt plaatsen.

De deur waar we net doorheen zijn gekomen, valt met een klik dicht. Ik loop ernaartoe en duw de hendel naar beneden. Sannes idee klonk eigenlijk wel goed.

Fuck. ‘Hij zit op slot.’

‘Welkom aan boord van Escape Flights,’ wordt er omgeroepen. ‘De escaperoom begint hier.’

Voor ons opent een andere deur. Erboven hangt een zwart bord met rode letters. *Vlucht 703*, staat erop. De letters en cijfers beginnen te knippen, net als het licht in de slurf die ons naar het vliegtuig gaat leiden.

Terwijl we achter elkaar aan over de drempel stappen, voel ik me opeens een beetje misselijk.

HOOFDSTUK 3

TIMON

Samen met Teun loop ik door de slurf, helemaal rechtdoor en dan met de bocht naar rechts. Tot aan de opening van de Boeing 777-300. Bij de deur worden we opgewacht door een vrolijke stewardess. Lekker wijf wel, met haar rode lippen en blauwe ogen.

‘Welkom aan boord,’ zegt ze, en dat herhaalt ze nog zeven keer.

Ik ga als eerste de economyclass in. Tuurlijk heb ik wel vaker gevlogen, dus dit ziet er allemaal niet zo vreemd uit. Maar zo’n luxe economyclass heb ik nog niet eerder gezien. Deze ruimte is gigantisch, met zo veel rijen stoelen, dat is echt niet normaal. In het midden heb je een rij met vier stoelen naast elkaar, en rechts en links nog eens drie. Alles is wit, blauw en beige, en de cabine is felverlicht.

Wanneer we allemaal binnen zijn, zegt de stewardess gedag en doet ze de deur achter zich dicht, die meteen in het slot valt. Het